

Τίτλος πρωτοτύπου: *VERNON SUBUTEX*, 3

Συγγραφέας: VIRGINIE DESPENTES

© Virginie Despentes et les Éditions Grasset & Fasquelle, 2017

Copyright © ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε., 2023

Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσον χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Σημείωση της έκδοσης για την προέλευση του ονόματος του ήρωα του μυθιστορήματος: το *Vernon* παραπέμπει στο όνομα του Αμερικανού συγγραφέα που επινόησε ο Μπορίς Βιάν· *Subutex* είναι η εμπορική ονομασία ενός υποκατάστατου της ηρωίνης.

ISBN SET: 978-960-8061-83-5

ISBN: 978-618-5617-33-2

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε. / ΣΙΟΛΑ-ΑΛΕΞΙΟΥ

Κομνηνών 24, Αθήνα 11472

Τηλ. 210-6426393

Fax 210-6459312

E-mail: info@stereoma-sa.gr

<http://www.stereoma-sa.gr>

Facebook: Εκδόσεις Στερέωμα

ΒΙΡΖΙΝΙ ΝΤΕΠΑΝΤ

*ΒΕΡΝΟΝ
ΣΟΥΜΠΟΥΤΕΞ*

ΤΟΜΟΣ 3

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΧΑΡΑ ΣΚΙΑΔΕΛΛΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

*“Look up here, I’m in heaven
I’ve got scars that can’t be seen
I’ve got drama, can’t be stolen
Everybody knows me now”.*

David Bowie, *Lazarus*

εις μνήμην του Σθεν Πολαμέρ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ
ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ

ΣΑΡΛ: Θαμώνας του πάρκου Μπιτ-Σομόν και των γύρω καπηλειών, γνωρίζει τον Βερνόν στην αρχή του δεύτερου τόμου, ενώ ο τελευταίος έχει καταρρεύσει σε ένα παγκάκι, άρρωστος με πυρετό. Ο Σαρλ τον φροντίζει και γίνεται φίλος του. Κέρδισε, πριν από καιρό, τον πρώτο λαχνό στο εθνικό λαχείο, και αποφάσισε να μην το πει σε κανέναν.

ΚΙΚΟ: Πρώην χρηματιστής, κοκαίνομανής, ζει στο 8ο δημοτικό διαμέρισμα του Παρισιού. Πεισιμένος ότι ο Βερνόν είναι ιδιοφυής ντιτζέι, τον φιλοξένησε για λίγο καιρό, τον πέταξε έξω κι έπειτα συμφιλιώθηκε μαζί του.

ΑΛΕΞ ΜΠΛΙΤΣ: Ροκ τραγουδιστής, που πέθανε από υπερβολική δόση στην αρχή του πρώτου τόμου σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Παλιός φίλος του Βερνόν, μαγνητοσκοπήσε δύο κασέτες όπου διηγείται τη ζωή του, και ιδιαίτερα τις διενέξεις του με τον Ντοπαλέ, τον οποίο κατηγορεί ότι σκότωσε τη Βότκα Σατανά, με την οποία ο Αλέξ ήταν πολύ ερωτευμένος.

Η ΒΕΡΟ: Εμφανίζεται σύντομα στον δεύτερο τόμο, ως σύντροφος του Σαρλ. Παρέμεινε πάντα σε απόσταση από την ομάδα του Σουμπουτέξ.

ΠΑΜΕΛΑ ΚΑΝΤ: Πρώην πορνοστάρ, κομπιουτερομανής. Ήταν φίλη της Βότκα Σατανά. Συμμετείχε στην αναζήτηση του Βερνόν, στον δεύτερο τόμο, κι έπειτα έγινε φίλη του.

ΜΑΡΣΙΑ: Τρανσέξουαλ βραζιλιάνικης καταγωγής, ζει στο Παρίσι, όπου είναι κομμώτρια σε φωτογραφίσειες μόδας. Κατοικούσε στο διαμέρισμα του Κικό, στον πρώτο τόμο. Ενώ ο Βερνόν την ερωτεύτηκε παράφορα, εκείνη εξαφανίστηκε.

ΛΟΡΑΝ ΝΤΟΠΑΛΕ: Παραγωγός, πενηντάρης, πατέρας του Αντουάν. Στον πρώτο τόμο, προσλαμβάνει την Ύαινα για να βρει τις ενοχοποιητικές κασέτες του Αλέξ Μπλιτς. Στο τέλος του δεύτερου τόμου, ο παραγωγός κακοποιείται στο σπίτι του από την Αϊσά και τη Σελέστ, που θέλουν να εκδικηθούν για τη δολοφονία της Βότκα Σατανά.

Η ΎΑΙΝΑ: Ιδιωτική ντετέκτιβ που αμείβεται μαύρα, δούλευε για τον Ντοπαλέ αλλά τον πρόδωσε για να μπει στην ομάδα που περιστοιχίζει τον Σουμπουτέξ.

ΟΛΓΑ: Άστεγη στον δεύτερο τόμο, διαθέτει εκρηκτικό χαρακτήρα. Τσιμπήθηκε με τον Βερνόν, τον οποίο γνώρισε όταν εκείνος βρέθηκε στον δρόμο.

ΞΑΒΙΕ: Αποτυχημένος σεναριογράφος εδώ και περίπου είκοσι χρόνια, σύζυγος της Μαρί-Ανζ, έχει μια κόρη, αγαπάει τα σκυλιά και μπήκε στην ομάδα που περιστοιχίζει τον Βερνόν.

ΜΑΡΙ-ΑΝΖ: Σύζυγος του Ξαβιέ, με τον οποίο έχει μια κορούλα.

ΣΙΑΒΙ: Πρώην του Αλέξ Μπλιτς, φιλοξένησε τον Βερνόν στον πρώτο τόμο, έζησε ένα σύντομο ρομάντζο μαζί του κι έπειτα τον κυνήγησε με λύσσα, αφού εκείνος εξαφανίστηκε δίχως εξήγηση. Μπήκε στην ομάδα που τον περιστοιχίζει στο πάρκο Μπιτ-Σιμόν.

Η Σιλβί είναι μητέρα του Λανσελό, ο οποίος άφησε την οικογενειακή εστία στην αρχή του πρώτου τόμου για να μετακομίσει με την κοπέλα του.

ΕΜΙΛΙ: Φίλη από τα νεανικά χρόνια του Βερνόν, έπαιζε μπάσο στα νιάτα της αλλά έκοψε κάθε επαφή με τον κόσμο της μουσικής. Φιλοξένησε για λίγο τον Βερνόν, έπειτα συμμετείχε στην αναζήτησή του και μπήκε στην ομάδα που τον περιστοιχίζει στο Μπιτ-Σομόν.

ΛΟΡΑΝ: Ο Βερνόν τον γνωρίζει ενώ βρίσκεται στον δρόμο. Άστεγος, ο Λοράν ζει σε αντίξοες συνθήκες εδώ και καιρό. Εκείνος εξηγεί στον Βερνόν τα στοιχειώδη του επισφαλούς βίου.

ΠΑΤΡΙΣ: Εργάζεται με περιστασιακά συμβόλαια, μένει σε προάστιο, έχει τατουάζ, είναι τραχύς και, μερικές φορές, βίαιος. Ερωτεύεται την Πενελόπ στο τέλος του δεύτερου τόμου, και μπαίνει

στην ομάδα που περιστοιχίζει τον Βερνόν στο πάρκο Μπιτ-Σομόν.
ΑΝΤΟΥΑΝ: Επιμελητής καλλιτεχνικών εκθέσεων, είναι ο γιος του Ντοπαλέ. Πληροφορεί την ομάδα για τις δραστηριότητες του πατέρα του.

ΣΕΛΙΜ: Ακαδημαϊκός, άθεος, είναι ο πατέρας της Αϊσά, την οποία απέκτησε με τη Βότκα Σατανά. Δεν αποκάλυψε ποτέ στην κόρη του ότι η μητέρα της ήταν πορνοστάρ. Εκείνη το μαθαίνει κατά τη διάρκεια του δεύτερου τόμου. Ο Σελίμ ανήκει στην ομάδα που περιστοιχίζει τον Σουμπουτέξ στο πάρκο Μπιτ-Σομόν.

ΑΪΣΑ: Φοιτήτρια Νομικής, θρησκευόμενη νεαρή μουσουλμάνα, ανακάλυψε την αλήθεια για τον θάνατο της μητέρας της ακούγοντας τις κασέτες του Αλέξ Μπλιτς. Εκδικήθηκε κακοποιώντας τον Ντοπαλέ στο σπίτι του. Η Ύαινα τη φυγάδευσε μακριά απ' την πόλη στο τέλος του δεύτερου τόμου, για να μην υποστεί αντίποινα.

ΒΟΤΚΑ ΣΑΤΑΝΑ: Μητέρα της Αϊσά, την οποία απέκτησε με τον Σελίμ. Υπήρξε φιλενάδα του Αλέξ Μπλιτς. Δούλευε στον χώρο του πορνό, ήταν φίλη της Παμελά και του Ντανιέλ. Πέθανε από υπερβολική δόση ενώ είχε μόλις κλείσει τα τριάντα. Σύμφωνα με τις εξομολογήσεις του Αλέξ, τη σκότωσε ο Ντοπαλέ, ο οποίος φοβόταν πως εκείνη θα δημιουργούσε σκάνδαλο για τις σχέσεις τους.

ΣΕΛΕΣΤ: Τατουατζού και γκαρσόνα στο Rosa Bonheur. Ο πατέρας της, που είναι αστυνομικός, ήταν θαμώνας στο δισκάδικο του Βερνόν, τον οποίο εκείνη αναγνωρίζει όταν τον συναντά. Έχοντας γίνει φίλη της Αϊσά στον δεύτερο τόμο, τη συνοδεύει στην εκδίκησή της εναντίον του Ντοπαλέ. Την κρύβει η Ύαινα, που θέλει να την προστατέψει από πιθανά αντίποινα του παραγωγού.

ΛΙΝΤΙΑ ΜΠΑΖΟΥΚΑ: Κριτικός της ροκ, ήταν πωρωμένη φαν του Αλέξ Μπλιτς. Φιλοξένησε τον Βερνόν, έπειτα μπήκε στην παρέα που τον έψαχνε. Έχει βάλει στο μυαλό της να γράψει τη λεπτομερή βιογραφία του Αλέξ Μπλιτς.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Στενός φίλος της Παμελά Καντ. Τρανσέξουαλ. Δεν τον αφήνουν αδιάφορο τα θέλγητρα της Σελέστ, αλλά εκείνη δεν ανταποκρίθηκε ποτέ στο φλερτ του.

Ο σιδηροδρομικός σταθμός του Μπορντό είναι υπό ανακαίνιση, ένα δάσος από τρίποδα γεμίζει την κοιλιά του. Στην αποβάθρα, ένας πιτσιρίκος περπατάει πάνω-κάτω καπνίζοντας το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, φοράει σπορτέξ χωρίς κάλτσες, έχοντας αφήσει τη φτέρνα ακάλυπτη, σαν να ήταν εσπαντρίγιες. Ρίχνει εχθρικές ματιές μέσα απ' τα τζάμια. Θαρρείς και караδοκεί να αντιδράσει κάποιος για να πηδήσει μέσα στο τρένο και να τον αρχίσει στις σφαλιάρες. Οι ελεγκτές τον εντόπισαν και στάθηκαν μπροστά σε κάθε πόρτα για να τον εμποδίσουν να ανέβει την τελευταία στιγμή. Οι τέσσερις νότες της χαρακτηριστικής μουσικής του Εθνικού Οργανισμού Σιδηροδρόμων ακούγονται μέσα στο βαγόνι, και τις ακολουθεί ο διαπεραστικός ήχος που αναγγέλλει την αναχώρηση. Ο πιτσιρίκος παραμένει στην αποβάθρα και ο Βερνόν συναντά το βλέμμα του, τον εντυπωσιάζει η ένταση του μίσους του. Σαν να προοριζόταν προσωπικά γι' αυτόν. Υπερβαίνει την επιθυμία για φόνο, τη βούληση για αφανισμό — είναι μια εχθρότητα που θα ήθελε να βυθιστεί στον χρόνο για να του ξεσκίσει τα σπλάχνα, σε επτά γενιές.

Ο Βερνόν βουλιάζει στο κάθισμά του, τεντώνει τα πόδια του. Είχε ξεχάσει πόσο του αρέσει να παίρνει το τρένο. Μια ήρεμη ευφορία τον κυριεύει. Κοιτάζει το τοπίο να επιταχύνεται. Επικρατεί μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα

στα σιδηροδρομικά ταξίδια, μια συλλογική παραίτηση από κάθε ενόχληση για κάμποσες ώρες, μια ευτυχής μετάβαση ανάμεσα σε δύο καταστάσεις. Ο Βερνόν θυμάται, ανάκατα, παραμονές Χριστουγέννων, αναχωρήσεις σε διακοπές, διαδρομές με παρέα προς κάποιο φεστιβάλ, ή μόνος του για να συναντήσει μια φιλενάδα απ' την επαρχία. Οι εικόνες συρρέουν και παρασύρονται μία μία από μια νοσταλγία την οποία θα χαρακτήριζε πλαδαρή. Η μνήμη του είναι γεμάτη από περιδινούμενα θραύσματα, που αδιαφορούν για τη χρονολογία. Ό,τι αφορά την πρότερη ζωή του έχει αποκτήσει μια παράξενη χροιά, έχει λιώσει σε ένα άμορφο και μακρινό χάος. Δεν μπορεί να κατηγορήσει για τούτη τη σύγχυση τα ναρκωτικά: σταμάτησε να καταναλώνει εδώ και μήνες. Συνέβη από μόνο του. Άρχισε να βαριέται, μόλις μαστούρωνε, περίμενε να περάσει, αναρωτιόταν τι το διασκεδαστικό έβρισκε άλλοτε σ' αυτή την αποχυνωτική απορρύθμιση. Τα ναρκωτικά χρησιμεύουν για να προστατευόμαστε απ' την ανία, κάνουν τα πάντα ενδιαφέροντα, σαν μια σταγόνα ταμπάσκο σε ένα υπερβολικά άχρωμο πιάτο. Ο Βερνόν, όμως, δεν φοβάται πια την ανία, ούτε τη μοναξιά, ούτε τη σιωπή, ούτε το σκοτάδι. Έχει αλλάξει πολύ. Τα ναρκωτικά δεν έχουν πια καμία χρησιμότητα για εκείνον.

Τις τελευταίες μέρες, ωστόσο, πάσχοντας από έναν τρομερό πονόδοντο, μπουκώθηκε με ένα οπιούχο αναλγητικό του οποίου η επίδραση είναι ευχάριστα ζαβλακωτική, και τούτη η αίσθηση ότι μετακινείται μέσα σε βαμβάκι δεν του είναι καθόλου απεχθής. Τον λούζει ένα υπόκωφο φως, λες και κατέβηκε πάνω του ένα σύννεφο που προσαρμόστηκε

στα περιγράμματα του σώματός του και τον τυλίγει, όπου κι αν πηγαίνει. Έφτυσε αίμα με τον πονόδοντο. Πάντα περιμένε να εκφυλιστούν τα σφραγίσματά του σε σημείο που να τον εμποδίζουν να κοιμηθεί πριν επισκεφτεί οδοντίατρο. Όμως αυτή η κρίση ήταν το άκρον άωτον. Όταν το χαλασμένο δόντι άγγιζε το από κάτω, τον ξέσκιζε μια σπαθιά, ο πόνος τον ανασήκωνε και τον συνέθλιβε στο έδαφος. Ούρλιαζε, ανίκανος να ελέγξει τον εαυτό του. Η Όλγα σύστησε στοματικές πλύσεις με δυνατό αλκοόλ και, καθώς ο Βερνόν δεν είχε πια τίποτε να χάσει, ξέπλυνε το στόμα του με βότκα, η αναισθησία λειτούργησε πρόσκαιρα, έπειτα εκείνος κατέρρευσε, τύφλα στο μεθύσι. Μα την άλλη μέρα, το χανγκόβερ αναμείχθηκε με τους παροξυσμούς του αποστήματος και ο Βερνόν μαρτύρησε. Αποτραβήχτηκε σαν άρρωστο ζώο, σε μια γωνιά, κουλουριασμένος, παραληρώντας από τον πόνο.

Κάποιος κάλεσε τον Κικό. Επειδή έχει περισσότερα χρήματα απ' τους άλλους, θα νόμιζε κανείς πως ο Κικό είναι ο πιο ενήλικος της παρέας. Απάντησε κατευθείαν έχω έναν καλό φίλο οδοντίατρο, του τηλεφωνώ αμέσως. Ο γιατρός έστειλε με φαξ μια συνταγή στο κοντινότερο φαρμακείο, η Παμελά πήρε το αυτοκίνητο για να φέρει τα αντιβιοτικά και τα αναλγητικά. Ήταν η πρώτη φορά που κάτι επείγον τους ανάγκασε να επικοινωνήσουν με τον έξω κόσμο.

Ύστερα, ο Βερνόν κατάπιε ό,τι του έδιναν, ασυζητητί. Ήταν σίγουρος ότι κανένα προϊόν δεν θα είχε την απαραίτητη ισχύ για να καταπραΰνει τέτοιο μαρτύριο. Όμως μέσα σε τριάντα λεπτά ήταν υπερβολικά ζαλισμένος για

να αισθανθεί πόνο. Το έβλεπε από μακριά. Το μόνο καλύτερο απ' αυτά τα αναλγητικά θα ήταν η αντλία μορφίνης. Τούτος ο οδοντίατρος, ικανός να συνταγογραφήσει ένα τόσο αποτελεσματικό ναρκωτικό, του εμπνέει μεγάλη εμπιστοσύνη. Ο Βερνόν ήταν τόσο ανακουφισμένος επειδή δεν ένιωθε πια το δόντι του που πήγε να ξαπλώσει και να ξεκουραστεί τρεις συνεχόμενες μέρες, αφήνοντας τα αντιβιοτικά να επιδράσουν, ενώ το αναλγητικό τον παρέσυρε σε επιβραδυμένα όνειρα.

Στο μεταξύ, οι γύρω του ασχολούνταν με τη διοργάνωση του ταξιδιού του στο Παρίσι. Ο Βερνόν απολαμβάνει να τον φροντίζουν. Τα πράγματα προχωρούν, είτε ο ίδιος ανακατευτεί είτε όχι. Δεν χρειάζεται να είναι άρρωστος για να είναι αδρανής. Αν αφηθείς να σε πάρει το κύμα, η ομαδική ζωή προϋποθέτει ότι διαρκώς κάνεις «κάτι» — υπάρχει πάντα μια ρόδα να αλλάξεις, τσάντες να ξεφορτώσεις, λαχανικά να πλύνεις, μια καρέκλα να επισκευάσεις. Ο Βερνόν λέει «θα κοιτάζω τις playlist μου», και αράζει στο κρεβάτι του. Το υπέροχο στην κατάστασή του είναι πως κανείς δεν δυσανασχετεί. Απεναντίας, η ιδέα ότι θα του φανούν χρήσιμοι, αρεστοί, ότι θα τον εξυπηρετήσουν, τους ευχαριστεί όλους. Ξάπλωσε, λοιπόν, στο πλάι, ανακουφισμένος που δεν πονάει πια, και, όταν ξύπνησε, του υπέδειξαν τον σταθμό που είχαν επιλέξει για το ταξίδι του, την ώρα της αναχώρησής του, το όνομα του οδοντίατρου και τους κωδικούς για να μπει στο σπίτι του Κικό, ο οποίος θα τον φιλοξενούσε.

Φεύγει απ' την κατασκήνωση για πρώτη φορά εδώ και πάνω από έναν χρόνο. Οι άλλοι, τουλάχιστον η πλειοψηφία ανάμεσά τους, πηγαινοέρχονται στην αστική ζωή

τους. Μα ο Βερνόν δεν έχει ούτε λογαριασμούς να πληρώσει, ούτε οικογένεια να επισκεφτεί, ούτε εργασία να παραδώσει... Έτσι, δεν πατάει πια το πόδι του στις πόλεις. Δεν έχει καμιά δουλειά εκεί. Όταν τον πληροφόρησαν πως θα ανέβαινε για θεραπεία στο Παρίσι, η σκέψη να δει την πρωτεύουσα του άρεσε. Όμως νιώθει περισσότερο έξω απ' τα νερά του απ' ό,τι περίμενε.

Απέναντί του κάθεται μια μικροκαμωμένη γυναίκα, με μακριά ίσια μαλλιά σε ένα ξανθό μεγαλοαστής. Το αδιάβροχό της είναι σφιχτοδεμένο στη μέση, φοράει ψηλοτάκουνες μπότες. Έχει πανέμορφα μάτια, με μαγνητικό μπλε χρώμα. Είναι άνετα εξήντα ετών. Έχει λειάνει τις ρυτίδες της, μάλλον, αλλά τα χέρια της προδίδουν την ηλικία της. Έχει στο δάχτυλό της ένα μπριγιάν, ίσως βέρα. Είναι συγκινητική. Ο Βερνόν τής απευθύνει χαμογελάκια, στα οποία εκείνη απαντάει με χάρη. Την ποθεί. Κάτι απ' την επιδερμίδα της τον ελκύει. Θα ήθελε να της προτείνει να βγουν στην επόμενη στάση και να μπουν στο πρώτο ξενοδοχείο που θα συναντήσουν.

Δεν είναι πια συνηθισμένος να βλέπει γυναίκες τις οποίες δεν ξετρελαίνει. Στην κατασκήνωση, ακόμα και τα κορίτσια που δεν έχουν καμία πρόθεση να πλαγιαίνουν μαζί του τον χαϊδολογούν και τον κολακεύουν. Έχει ιδιαίτερη θέση, τον αντιμετωπίζουν ως γκουρού. Αυτό άλλαξε τη σχέση του με το γυναικείο φύλο — στο εξής, οι κοπέλες είναι όλες φίλες του. Τον ποθούν, κι ο Βερνόν είναι εξυτηρητικός από τη φύση του.

Δεν θα μάθει ποτέ αν η ξανθιά γυναίκα θα απαντούσε θετικά στο φλερτ του. Εκείνη δεν θα στρέψει ποτέ πάνω

του το περίφημο βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη της στιγμής μετά τη συνουσία. Δεν θα πλαγιάσει μαζί της: η Μαριανά τον συνοδεύει σε τούτο το ταξίδι. Είναι η φιλενάδα του εδώ και μερικές εβδομάδες, πράγμα που αποτελεί ένα είδος ρεκόρ. Δυσκολεύεται να παραμείνει σταθερός: έχει μεγάλη ζήτηση. Νιώθει ωραία με μια κοπέλα, η σχέση θα μπορούσε να διαρκέσει, κι εμφανίζεται μια άλλη, που του δημιουργεί αμφιβολίες, τον αποπροσανατολίζει, κι ο Βερνόν πάει να δοκιμάσει κάτι άλλο. Οι νέοι το ονομάζουν πολυσυντροφικότητα. Απ' ό,τι καταλαβαίνει, συνίσταται στο να πλαγιάζει με όποια θέλει χωρίς να νοιάζεται για το τι σκέφτεται η κοπέλα της προηγούμενης βραδιάς. Όμως η Μαριανά τού έκοψε τη φόρα. Πήρε τη θέση της μόνιμης γκόμενας με αναπάντεχη φυσικότητα για ένα τόσο ντροπαλό κορίτσι. Την αφήνει, επειδή τον καθησυχάζει περισσότερο απ' όσο τον πνίγει. Του αρέσει. Άρχισε να την ποθεί όταν την είδε να μιμείται τον Αξλ Ρόουζ, καλπάζοντας σαν διάβολος και κραδαίνοντας ένα φανταστικό μικρόφωνο. Έπειτα την ερωτεύτηκε ελαφρώς παρατηρώντας τη να χορεύει στον ρυθμό ενός τραγουδιού της Τίνα Τέρνερ, της οποίας τα βήματα αναπαράγει με συγκλονιστικό μπρίο. Κατάλαβε ότι είχαν τελειώσει οι μέρες του ως Δον Ζουάν όταν αυτή εκτέλεσε μια χορογραφία με Μίσι Έλιοτ. Έχει επίσης τις κινήσεις της για τους Madball ή τους Korn — δεν υπάρχει μουσικό ιδίωμα του οποίου να μην πιάνει τους κώδικες, με μια εντελώς ιδιαίτερη μαγεία. Ανάμεσα στο σώμα της και τον ήχο υφίσταται μια συμφωνία, που προέρχεται από μια εκτενή κουλτούρα, εκπληκτική για μια κοπέλα της ηλικίας της. Η Μαριάνα δεν είναι ούτε τριάντα ετών. Γνωρίζει εξίσου καλά τους AC/DC

και τη Μ.Ι.Α. Ακούει πράγματα που ο ίδιος γνωρίζει και στα οποία δεν είχε δώσει ακόμα σημασία, και ξέρει ποιο κομμάτι να διαλέξει για να τραδήξει επιτέλους το ενδιαφέρον του. Περνούν την ώρα τους ακούγοντας δίσκους, και ο Βερνόν έχει την εντύπωση πως βρήκε ένα φιλαράκι, ταυτόχρονα με μια ερωμένη που μοιάζει με σειρήνα όταν γαμμάει — τα πάντα πάνω της κυματίζουν, σαγηνεύουν, απολαμβάνουν και προκαλούν. Βάζει στο σεξ και στον χορό ό,τι δεν εκφράζει με λέξεις.

Όταν οργανώθηκε το ταξίδι, ανακοίνωσε ότι θα τον συνόδευε και ότι θα πήγαιναν με λεωφορείο, ότι θα κόστιζε πολύ φτηνά, αλλά το λεωφορείο απ' το Μπορντό είναι τουλάχιστον εννιά ώρες δρόμος και ο Κικό είπε μα ζείτε στον Μεσαίωνα φτωχαδάκια; Έχουμε τρένα TGV στη Γαλλία αγοράζω τα εισιτήρια αμέσως. Η Μαριανά τον συνοδεύει, ήταν προφανές. Είπε ο Βερνόν είναι υπερβολικά ζαλισμένος για να ταξιδέψει μόνος του, θα μπερδέψει την αποδάρθρα και θα καταλήξει στη Φρανκφούρτη με ένα απίστευτο απόστημα. Αγαπάει τον Βερνόν. Εκείνος το νιώθει. Συμφωνεί. Του ανοίγει μια τρύπα, στη μέση του στήθους του. Υποκύπτει. Η κοπέλα φόρεσε τα ακουστικά της, ακούει Έιμι Γουαϊνχάουζ, και καταβροχθίζει μαλακίες στο ίντερνετ. Δεν της αρέσει η πειθαρχία της κατασκλήνωσης, που την υποχρεώνει να ζει χωρίς δίκτυο. Ισχυρίζεται ότι είναι μαλακίες γέρων τεχνοφοβικών. Συμμορφώνεται επειδή δεν έχει επιλογή. Πρέπει στ' αλήθεια να τον θεωρεί σημαντικό για να το επιβάλλει αυτό στον εαυτό της και, μόλις έφτασαν στο Μπορντό και της κατέβασαν τη συσκευή της, φωτίστηκε το πρόσωπό της. Επιτέλους, ξανάβρισκε τον κόσμο.

Πάνω απ' τον ώμο της, αυτός κοιτάζει τις φωτογραφίες να διαδέχονται η μία την άλλη στο Instagram, ένα γουρουνάκι, μια κοπέλα ξαπλωμένη σε λεπτή άμμο, ένα πράσινο μιγκσέικ, ο Πολ Πογκμπά γυμνότερος στο μισοσκόταδο, η Σοκό τη στιγμή που ξυπνάει, ένα σχέδιο του ange destroy που κουβαλάει μια βόμβα, μια παχιά φούντα μαριχουάνας που στάζει ρητίνη. . . Χώνει το χέρι της μέσα στο δικό του, δίχως να ξεκολλήσει τα μάτια της απ' την οθόνη της. Εκείνος νιώθει ένα πλέγμα θερμότητας να απλώνεται απ' τη χούφτα του προς τον ώμο του κι έπειτα να πλημμυρίζει όλο το στήθος του. Μπορεί να δει νοερά την αίσθηση, μπορεί μάλιστα να πει τι χρώμα είναι — σμαραγδί. Δεν το προκαλεί το φάρμακο. Έτσι είναι με άδειο στομάχι. Κάτι μέσα του απορρυθμίστηκε και δεν επανήλθε ποτέ στο φυσιολογικό. Ο Βερνόν έχει αλλάξει.

Άκουσε άφθονες θεωρίες, λιγότερο ή περισσότερο εξωφρενικές, σχετικά με τις αιτίες της μεταμόρφωσής του, την οποία πολλοί άνθρωποι στην κατασκήνωση ονομάζουν «αφύπνιση». Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι το ποσοστό της σεροτονίνης του εκτινάχτηκε. Γιατί όχι. Η θεωρία του ορμονικού χάους έχει τους υπερασπιστές της. Στο κάτω κάτω, όπως λέει ο Ντανιέλ, «με όλους αυτούς τους παράγοντες ενδοκρινικών διαταραχών που μας περιστοιχίζουν, τρέχα γύρευε — σου συνέδη κάτι σαν ολική επανεκκίνηση». Άλλοι κλίνουν προς την άποψη μιας επισπευσμένης, απότομης, και παραδόξως ευεργετικής ανδρόπαυσης. Ίσως. . . Ο Βερνόν δεν έχει την εντύπωση ότι μειώθηκε η σωματική του δύναμη, μα δεν είχε ποτέ σκαρί ξυλοκόπου. Η λίμπιντό του, ενδεχομένως, μεταβλήθηκε — όμως είναι δύσκολο να είναι σίγουρος: παλιά, δεν τον πε-

ριτριγύριζαν κοπέλες που σφάζονταν στην ποδιά του. Η μεγάλη ζήτηση βλάπτει τη ζήτηση — δεν είναι τόσο ξετρελαμένος όσο πριν, αλλά είναι λογικό: γαμάει ό,τι κινείται στην κατασκήνωση. Άλλες φορές, κάποιοι επικαλούνται την αφύπνιση της Κουνταλίνι γιόγκα για να εξηγήσουν τις αλλόκοτες αισθήσεις, τα παράξενα οράματα, τις κωματώδεις καταστάσεις στις οποίες βυθίζεται χωρίς κανένα προειδοποιητικό σημάδι. Υποστηρίζουν πως ανέπνευσε πολύ έντονα, ή πολύ καλά — κι έτσι απελευθερώθηκε η ενέργεια στη σπονδυλική στήλη, πράγμα που τον βύθισε σε ένα ατελείωτο τριπάκι. Οι πιο πρωτότυποι μιλούν για απαγωγή — την επίσκεψη κάποιου εξωγήινου που υποτίθεται ότι τον επέλεξε ως γήινη κατοικία. Μερικοί αναφέρονται επίσης στην αλλαγή συχνότητας — η πραγματικότητα είναι όπως ένα ραδιόφωνο, κι ένα ουράνιο χέρι τροποποίησε τη ρύθμιση.

Ο Βερνόν πίστεψε αρχικά πως η κατασκήνωση προσέλκυε έναν τεράστιο αριθμό εκκεντρικών ανθρώπων. Σταδιακά κατάλαβε ότι ο κόσμος ήταν γεμάτος άτομα με αλαμπουρνέζικες απόψεις, τα οποία θα παίρναμε ίσως για λογικά γνωρίζοντάς τα. Το αίνιγμα του Βερνόν τούς επιτρέπει να εκφράσουν τη γραφικότητά τους. Ορίστε πώς, μεταξύ τυρού και αχλαδιού, τυχαίνει συχνά να του μιλούν για την προνομιακή δονητική του σύνδεση με τον μακροκρυσταλλικό χαλαζία. Η χώρα βρίθει από φανατικούς πεπεισμένους ότι οι νεκροί βρίσκονται ανάμεσά μας, ότι στο δάσος χοροπηδούν άορατα πλάσματα ή ότι αν εκτεθούμε στα κατάλληλα ηχητικά κύματα μπορούμε να αποκαταστήσουμε το μαγνητικό μας πεδίο... Αρκεί να τους δώσουμε την ευκαιρία να αναπτύξουν τις

θεωρίες τους, και μπαίνουμε σε παράξενα μονοπάτια...

Οι άνθρωποι απ' τον έξω κόσμο επισκέπτονται την κατασκήνωση, κάθε δύο ή τρεις μήνες, όταν διοργανώνουν μια σύναξη. Έτσι ονόμασαν — κανείς δεν θυμάται να επινόησε τον όρο, αλλά όλοι τον χρησιμοποιούν— τη νύχτα κατά τη διάρκεια της οποίας ο Βερνόν παίζει μουσική για να κάνει τους συμμετέχοντες να χορέψουν. Οι συνάξεις ρυθμίζουν τη ζωή τους — βρίσκουν μέρος για να εγκατασταθούν, ετοιμάζουν τους χώρους, το δρώμενο, έπειτα τα μαζεύουν και φεύγουν για άλλο μέρος. Έγινε δίχως να αποφασίσει κανείς πως θα ήταν έτσι. Προέκυψε, ας πούμε.

Οι υποψήφιοι για τις συνάξεις γρήγορα αυξήθηκαν τόσο που χρειάζεται ολόκληρη διαδικασία για να επιλέξουν τους συμμετέχοντες και να μην ξεπεράσουν τους εκατό. Κάτι συμβαίνει. Οι άνθρωποι καταφτάνουν, ορισμένοι είναι τρομερά σπαστικοί, έρχονται «για να δουν», καχύποπτοι και επιθετικοί, θαρρείς και προσπαθεί κάποιος να τους πουλήσει ένα οποιοδήποτε παραμύθι ενώ κανείς δεν τους πουλάει τίποτα, ούτε καν μια όμορφη ιστορία: ο σκοπός είναι να χορέψουν μέχρι τα χαράματα, τίποτε άλλο. Το εξαιρετικό στοιχείο είναι αυτό που αισθάνονται οι χορευτές — δίχως ναρκωτικά, δίχως προετοιμασία, δίχως τεχνάσματα.

Υπάρχουν πάντα μερικοί που αμφιβάλλουν, οι οποίοι περιφέρονται επιβεβαιώνοντας στους γύρω τους ότι δεν το πιστεύουν, ότι θέλουν να δουν, ότι θα το έβρισκαν πολύ απίθανο να τους συμβεί κάτι εκείνη τη νύχτα διότι αδιαφορούν για τα πάντα και παραείναι πονηροί για να τους μπερδέψουν το μυαλό. Ο Βερνόν και οι άλλοι δεν προ-

σπαθούν να τους πείσουν. Αρκεί λίγη υπομονή. Τη νύχτα, στην πίστα, ξεκινούν τη βραδιά με τα μπράτσα σταυρωμένα κι ένα μειδίαμα στην άκρη των χειλιών, αποφασισμένοι να μην παρασυρθούν, να μην εξαπατηθούν. Κι ύστερα από δύο ώρες, έχουν παρασυρθεί. Την επομένη, θα είναι ανίκανοι να πουν σε ποια στιγμή μπήκαν μέσα στο πλήθος, στην αργή κι επαναλαμβανόμενη κίνησή του. Είναι οι ίδιοι, συνήθως, που, όταν ξημερώνει, είναι οι πιο συγκλονισμένοι. Αυτό προκαλεί η νύχτα, μεταξύ άλλων, στις συνάξεις — μια γενική αναστάτωση. Αυτό αναζητάει ο κόσμος, στην κατασκήνωση, κατά τη διάρκεια των συνάξεων. Μια γλυκιά, φωτεινή σύγχυση, που σου δίνει την επιθυμία να μη βιαστείς και να παραμείνεις σιωπηλός. Οι επιδερμίδες χάνουν τα σύνορά τους, ο καθένας γίνεται το σώμα των άλλων, δημιουργείται ένας εκτενής προσωπικός χώρος.

Και σε κάθε σύναξη, ο Βερνόν νιώθει σαν σκουλήκι πάνω στο οποίο ρίχνουν έναν δυνατό προβολέα. Είναι υπερβολικά σημαντικός. Τον αποκαλούν «ο Σαμάνος». Επίσης, είναι στ' αστεία. Στην πραγματικότητα, αισθάνεται τα βλέμματα στην πλάτη του, μια προσμονή συστρέφεται γύρω απ' τη σπονδυλική του στήλη. Οι άνθρωποι τον εξετάζουν καχύποπτα και αναρωτιούνται αν είναι απάτη, ή τον περιεργάζονται στοργικά, πεπεισμένοι ότι μπορεί να τους σώσει. Δεν ξέρει πώς ακριβώς να φερθεί για να διατηρήσει την ανεμελιά του ενώ τα πάντα στηρίζονται πάνω του. Ευτυχώς, δεν έχει αρκετό ειρμό στις ιδέες του για να προβληματιστεί για πολλή ώρα. Σκέφτεται «έχω μεγάλο άγχος, καταρρέω» και, το επόμενο λεπτό, κοιτάζει

ένα φύλλο σε ένα δέντρο και το θέαμα τον απορροφά πλήρως. Έτσι περιορίζεται ο προβληματισμός. Μα, παρ' όλα αυτά, ανακαλύπτει τον φόβο της απώλειας. Ποτέ στη ζωή του δεν ανησύχησε μη χάσει ό,τι είχε: του φαινόταν πάντα πως δεν εξαρτιόταν από εκείνον. Τώρα, απολαμβάνει μια άνεση που δεν είναι υλική —κοιμούνται σε άδεια σπίτια, όταν υπάρχουν σπίτια, και σπάνια έχουν θέρμανση, εγκαθίστανται κοντά σε πηγές όταν δεν έχουν τρεχούμενο νερό και πλένονται έξω με μείον εφτά βαθμούς, τρώνε σε καραβάνες—, κι ωστόσο ζουν μέσα στην πολυτέλεια. Είναι βέβαιοι ότι μοιράζονται μια ιδιαίτερη εμπειρία, μια επιπλέον ευκαιρία που η ζωή δεν τους χρωστούσε, κάτι που τους παραχωρήθηκε, κάτι μαγικό. Και δεν θέλει να τελειώσει.

Μέσα στο βαγόνι, οι επιβάτες άνοιξαν τους φορητούς υπολογιστές τους πάνω στο τραπεζάκι. Παρακολουθούν μια ταινία, συμπληρώνουν πίνακες, συντάσσουν ένα μέιλ. Άλλοι έχουν τα μάτια καρφωμένα στο τηλέφωνό τους. Είναι όλοι αιχμαλωτισμένοι. Δεν υπάρχει πια σώμα δίχως την προέκτασή του, ανάμεσα στα άτομα που μπορούν να πληρώσουν ένα εισιτήριο τρένου. Μόνο ένας άντρας, μερικά καθίσματα πιο πέρα, πενηντάρης, διαβάζει την εφημερίδα του, όπως παλιά. Ενοχλεί ελαφρώς τον γείτονά του, με τον αγχώνα του, όταν γυρίζει τη σελίδα. Είναι ο μοναδικός που δεν κλείνει το οπτικό του πεδίο με μια οθόνη. Ακόμα και το πεντάχρονο δεν εκνευρίζει κανέναν τσιρίζοντας στους διαδρόμους, διότι μοιάζει υπνωτισμένο από ένα κινούμενο σχέδιο. Στο πλάι του, η μητέρα βλέπει ό,τι βλέπει το παιδί της, χωρίς ακουστικά, δεν έχει ούτε ένα δευ-

τερόλεπτο να χάσει για το τοπίο, κι ακόμα λιγότερο για ό,τι την περιστοιχίζει.

Ο Βερνόν έχει ξεσυνηθίσει. Στην κατασκήνωση, η σύνδεση απαγορεύεται. Ξεκίνησε από μια παρανοϊκή έξαρση της Ύαινας, η οποία αποφάσισε πως έπρεπε να εξασκηθούν στο να ζουν περνώντας απαρατήρητοι, μην αφήνοντας κανένα ψηφιακό ίχνος, ούτε από τις μετακινήσεις τους, ούτε από τις συζητήσεις τους. Δίνει πάντα την εντύπωση ότι ετοιμάζει την ομάδα για να επιβιώσει σε έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο κατά τη διάρκεια του οποίου το να μη στέλνουν μείλ θα ήταν ιδιαίτερα σημαντικό. Σε πρώτη φάση, όλοι συμμορφώθηκαν με το πρωτόκολλο σαν να ήταν ένα παλατιάρικο τελετουργικό του οποίου το βασικό όφελος θα ήταν να φτιάξουν δικούς τους κανόνες που θα επέτρεπαν να ορίσουν τον χώρο της κατασκήνωσης ως μικρόκοσμο. Όσο κυλούσαν οι μήνες, ο Βερνόν ένωσε πως οι άνθρωποι άλλαζαν στάση. Μεσολάβησε ο Σνόουντεν. Η οδηγία της Ύαινας φαίνεται όλο και λιγότερο γραφική. Η καχυποψία που εμπνέει η τεχνολογία μεγάλωσε, και κανείς πια δεν σκέφτεται να καγγάσει κυνικά μπαίνοντας σε έναν χώρο δίχως δίκτυο.

Όταν κατεβαίνουν απ' το τρένο, στον σταθμό Μονπαρνάς, ο Βερνόν βλέπει το πλήθος να τον προσπερνά, αισθάνεται έναν παράξενο ίλιγγο. Ο θόρυβος, κυρίως, τον καταβάλλει. Σαν να μαντεύει την ταραχή του, η Μαριανά χώνει το χέρι της κάτω απ' το μπράτσο του. Είναι μια μικροκαμωμένη κοπελίτσα, αλλά η κίνησή της έχει ένα καταπραϊντικό κύρος, το οποίο θυμίζει τον ενήλικα που καθησυχάζει το παιδί.

Δεν είναι μόνο εκείνος που ξεσυνήθισε, είναι και η πόλη που άλλαξε. Η ένταση έχει κλιμακωθεί, μέσα σε ένα χρόνο. Το Παρίσι σκλήρυνε. Ο Βερνόν διακρίνει αμέσως την εγγύτητα της επιθετικότητας — οι άνθρωποι είναι έξαλλοι, θυμωμένοι ο ένας με τον άλλο, όλοι έτοιμοι να πιαστούν στα χέρια. Στους διαδρόμους του μετρό, ούτε ένα χαμόγελο, ούτε ένα σώμα που να λέει έχω χρόνο για χάσιμο. Κανείς δεν χαζεύει, όπως το κάνουν αυτοί διαρκώς στην κατασκήνωση. Είναι μια ενήλικη πόλη — δεν απευθύνουμε τον λόγο στον άλλο, αν δεν γνωρίζομαστε, ή, αλλιώς, είναι για να μαλώσουμε. Οι εικόνες τον βομβαρδίζουν, πάρα πολλές αφίσες, πάρα πολλά παρασιτικά μηνύματα. Όμως μόνο αφού φτάσει στην αποβάθρα καταλαβαίνει τι τον ενοχλεί, απ' την ώρα που ήρθαν. Η μυρωδιά. Το Παρίσι είναι ένας οσφρητικός βόθρος — μείγμα σαπίλας μπαγιατίκου αέρα σωματικών οσμών αρωμάτων αναθυμιάσεων σιδήρου και μηχανημάτων βρόμας και χημικών προϊόντων. Ο Βερνόν συνειδητοποιεί πως κρατάει την ανάσα του. Εδώ και μήνες αναπνέει παντού όπου βρίσκονται, κάθε καινούργιο μέρος έχει τη μυρωδιά του, που το καθιστά ιδιαίτερο και μοναδικό. Εδώ, για πρώτη φορά εδώ και καιρό, αρνείται να μυρίσει πού είναι.

Στο σπίτι του Κικό, η Μαριανά κοιτάζει γύρω της με εκείνο το δύσπιστο ύφος που ο Βερνόν γνωρίζει καλά — το ύφος που παίρνουν οι άνθρωποι που δεν είναι συννηθισμένοι στην πολυτέλεια όταν τη συναντούν: μοιάζει σαν να τη βούτηξαν σε καυτό λάδι. Είναι η σειρά του Βερνόν να ακουμπήσει το χέρι του στο κάτω μέρος της πλάτης της, ελπίζοντας να της μεταδώσει λίγη

απ' την ηρεμία του. Οι λεφτάδες ξέρουν τι κάνουν όταν επιπλώνουν τα διαμερίσματά τους, έστω κι αν το κάνουν ενστικτωδώς: κάθε αντικείμενο ουρλιάζει προς όσους δεν είναι συνηθισμένοι στην πολυτέλεια: ξεκουμπίσου από εδώ παλιοπρολετάριε. Η διαφορά ανάμεσα στη διακόσμηση των ψαγμένων αστών και τη διακόσμηση των μεγαλοαστών έγκειται σε τούτη τη λεπτομέρεια: οι μεν δηλώνουν σε όποιον έρχεται «σαν στο σπίτι σου», και οι δε προσπαθούν να αποκλείσουν όλους τους επισκέπτες που δεν έχουν τους σωστούς κώδικες. Μα ο Βερνόν είναι εξοικειωμένος με το περιβάλλον, δεν τον εντυπωσιάζει.

Και ο Κικό έχει αλλάξει πολύ. Απ' όλα τα άτομα της κατασκήνωσης, είναι μάλιστα εκείνος, ίσως, που βίωσε την πιο ριζική επανάσταση. Ο Βερνόν έγινε η χορεύτριά του, το χόμπι του για το σαθβατοκύριακο. Ο Κικό παράτησε τη ζωή του χρηματιστή. Όπως ένας τύπος στο καζίνο ο οποίος θα αποφάσιζε να αφήσει το τραπέζι τη στιγμή που κερδίζει τα περισσότερα. Take the cash and run. Εκ των υστέρων, δεν μετανιώνει ποτέ για την απόφασή του — λέει ότι πρέπει να είσαι τρελός για να είσαι πλούσιος και να δουλεύεις.

Δεν είναι ο μοναδικός απ' τον περίγυρό του που είχε επιφοίτηση. Γνωρίζει κι άλλους που, μια μέρα, με τον πιασινό βυθισμένο στο τζακούζι τους, στη σκιά των φοινικόδεντρων ενός μπανγκαλόου στον Μαυρίκιο, κοίταξαν τα κωλομέρια της κοπέλας που τους συνόδευε και κεραυνοβολήθηκαν από μια αναλαμπή διαύγειας: η ζωή τους είναι σκατά. Το μόνο ενδιαφέρον που βρίσκουν σ' αυτή είναι η πεποίθηση ότι όλοι τους ζηλεύουν. Ωστόσο, ο Κικό

ανακάλυψε κάτι εξαιρετικό σε τούτη την ομάδα: κανείς δεν επιθυμούσε να είναι στη θέση του. Κάποιος άλλος θα είχε απλώς αλλάξει παρέα — θα είχε αναζητήσει συντροφιά που τον καθησυχάζει. Εκείνος έμεινε. Άλλαξε στρατηγική.

Τους πρώτους μήνες, τον κυρίευσε ένα είδος ελευθεριακού πυρετού. Έμοιαζε να αποσυμπιέζεται. Σε ορισμένα άτομα απελευθερώνεται με την ηλικία η αντιδραστική ενέργεια, η οποία μερικές φορές ξεχύνεται συνθλίβοντας τα πάντα στο πέρασμά της. Αυτός άφησε να βγει από μέσα του ο ελευθεριακός. Που φώλιαζε για καιρό κουλουριασμένος, λογοκριμένος, παρεμποδισμένος και ο οποίος ξεδιπλώθηκε κάνοντας τρομερό σαματά. Ή, αντί για τον ελευθεριακό: ο χριστιανός. Όμως με την πιο στοιχειώδη έννοια του όρου: το κομμάτι του Κικό που αγαπούσε τον Χριστό —τουλάχιστον απωθημένο τόσα χρόνια— πήρε ξαφνικά όλο τον χώρο. Του κράτησε έξι ολόκληρους μήνες τούτη η υπόθεση. Η γενναιοδωρία του δημιουργούσε αμηχανία, έγινε φοβερά κουραστικός.

Δεν ήθελε να ξαναδουλέψει ποτέ, οριζόταν ότι τα χρήματα τον αηδίαζαν, ότι θα ερχόταν να ζήσει μαζί τους, μελετούσε με την Όλγα διαφημιστικά φυλλάδια για βανίλια, φανταζόταν ήδη τον εαυτό του, σε τροχόσπιτο, να τους ακολουθεί, δεν ένιωθε πια καθόλου υλιστής. Είχε μια καινούργια ιδέα κάθε πρωί. Θα πουλούσε το διαμέρισμά του στο Παρίσι και θα αγόραζε ένα χωριουδάκι στα όρη του Ιούρα, εγκαταλελειμμένο, θα πήγαιναν όλοι να εγκατασταθούν εκεί σε κοινόβιο. Το ότι οι χίπηδες τα θαλάσσωσαν δεν σημαίνει πως πρέπει να σταματήσουμε να προσπαθούμε. Όλα αποτυγχάνουν μέχρι να επιτύχουν. Ο Κικό γνωρίζει ένα σωρό γιατρούς και, στην ιεραρχία του

δικτύου του, οι γιατροί βρίσκονται ψηλά — θα έπειθε έναν απ' αυτούς να μείνει στο χωριό. Έτσι, θα μπορούσαν πάντα να καταλάβουν τη διαφορά ανάμεσα σε ένα έμφραγμα και μια κρίση πανικού, ή σε έναν καρκίνο κι ένα μεγάλο σπυρί. Δεν θα ανησυχούσαν για τίποτα. Θα γερνούσαν ειρηνικά.

Με τον καιρό, ωστόσο, η θέρμη του μετριάστηκε. Βαρέθηκε να κατασκητώνει, επέστρεψε στο Παρίσι, ξανάπεσε με τα μούτρα στην κοκαΐνη και ξανάπιασε παρτίδες με τους παλιούς του γνωστούς. Το πάθος του για χρήση καταλάγιασε. Επένδυσε σε μια γραμμή χασισιού, στο Λος Άντζελες. Τον έβλεπαν σπανιότερα στην κατασκήνωση. Μα ξαναρχόταν, τακτικά. Τους απασχολούσε για βραδιές ολόκληρες με το σχέδιο του θεματικού πάρκου — περιμένει τη νομιμοποίηση στη Γαλλία, η οποία, κατά τη γνώμη του, δεν θα αργήσει. Φαντάζεται κάτι ανάμεσα στο Jurassic Park και το σπα του ξενοδοχείου Bristol, αλλά οργανωμένο γύρω απ' τη μαριχουάνα. Η τρέλα του είναι τόσο προχωρημένη που καταφέρνει να την κάνει πιστευτή. Θα υπήρχαν, στο πάρκο του, τζακούζι, προβολές βίντεο, μαθήματα γιόγκα ειδικά μελετημένα για μαστούρωμένους, λίγη σύγχρονη τέχνη, μασάζ, πολλή μουσική και μάφιν παντού, για τις λιγούρες εξαιτίας του μαύρου.

Ο Κικό ανέκτησε την πρότερη ζωή του, όμως άνοιξε μέσα του εκείνο το ανυπότακτο κομμάτι. Δεν είναι πια πρόθυμος να δώσει τα πάντα. Όλο τον χρόνο του, όλες τις σκέψεις του, όλους τους πόθους του, όλες τις πεποιθήσεις του. Δεν είναι πια πρόθυμος να αποδεικνύει πως είναι πάντα ικανός να προσθέσει μια επιπλέον εργασία στο πρό-

γραμμά του. Η ενσωμάτωσή του στο σύστημα δεν είναι πια τέλεια. Η υπακοή δεν τον ενθουσιάζει πια όσο πριν. Ο τρόπος με τον οποίο το εκφράζει είναι να πηγαίνει στην κατασκήνωση, με ανθρώπους που δεν του μοιάζουν. Δεν επέστρεψε στο σημείο εκκίνησής του — βρήκε μια εναλλακτική ισορροπία, μια εναλλαγή ταυτοτήτων.

Παίρνει πάντα λίγο περισσότερο χώρο απ' τους άλλους, μιλάει πολύ. Στην κατασκήνωση, η σιωπή είναι σημαντική έννοια. Για όλους εκτός απ' τον Κικό. Μα κανείς δεν παραπονιέται. Είναι εκείνος που λύνει τα προβλήματα. Καταχράται τη θέση του μόνο με την έννοια ότι πιάνει πολύ ηχητικό χώρο. Υπάρχει κάτι στο οποίο είναι ειλικρινής, και δεν αλλάζει από τη μία σεζόν στην άλλη: οι αισθήσεις που βιώνει στη διάρκεια των συνάξεων, κανένα ναρκωτικό δεν του τις προσφέρει. Και θέλει να πάει «εκεί». Η τελευταία του λόξα είναι ότι ο Βερνόν πρέπει να αναλάβει τα καθήκοντά του ως γκουρού με μεγαλύτερη σοβαρότητα. Ο Κικό έχει φιλοδοξία με τη σέσουλα.

Τους καλεί να καθίσουν γύρω απ' το τραπέζι της κουζίνας, ανοίγει το ψυγείο και βγάζει παρορμητικά ό,τι φαγώσιμο βρίσκεται εκεί, σαν να ήταν ξηλιγωμένοι. Ανοίγει ένα μπουκάλι σαμπάνια και ο Βερνόν λέει όχι με τα αντιβιοτικά θα με διαλύσει. Η Μαριανά παίρνει την κούπα που της δίνει και την κατεβάζει μονορούφι. Είναι κλειστή και θυμωμένη. Δεν είχε καταλάβει, συναντώντας τον στην κατασκήνωση, ότι ο Κικό ήταν πλούσιος σε τέτοιο σημείο. Υποψιαζόταν πως δεν είχε την ίδια ζωή με τους άλλους εξαιτίας της μανίας του να κραδαίνει την τραπεζική

του κάρτα μόλις αναφέρουν ένα μικρό πρόβλημα. Όμως δεν περίμενε αυτό το πράγμα, την προσβλητική για τους ανθρώπους που δεν είναι εξοικειωμένοι πολυτέλεια. Αναδέυεται στην καρέκλα της ρίχνοντας εξοργισμένα βλέμματα γύρω της. Ακόμα και το κόκκινο ψυγείο Smeg την ενοχλεί, με την καλοκάγαθη στρογγυλότητά του.

Ο Κικό δεν μπορεί να μείνει ήσυχος — βάζει έναν δίσκο της Έρικα Μπαντού, πολύ δυνατά, τους ρωτάει αν θέλουν ναρκωτικά, έχει έναν καινούργιο ντίλερ, φανταστικό, ο οποίος δεν αργεί ποτέ. Πρέπει να γεμίσει τα κενά — κανείς δεν καταλαβαίνει τι φοβάται τόσο ώστε να χρειάζεται, διαρκώς, να δημιουργεί παντού σαματά. Ο Βερνόν είναι συνηθισμένος στη φρενίτιδά του.

«Παρεμπιπτόντως, ξέρεις, το δέντρο στο Μπιτ-Σομόν, με τις τεράστιες ρίζες, όπου καθόσουν συνεχώς; Το ξερίζωσαν. Το έμαθες;»

«Πότε;»

«Αρχές Φλεβάρη».

«Πώς συνέβη;»

«Λάθος μανούδρα».

«Ένα τόσο μεγάλο δέντρο; Δεν το πρόσεξαν ενώ έκαναν όπισθεν;»

«Έγιναν πολλά έργα. Δεν γνωρίζω περισσότερα».

Ο Βερνόν νιώθει ενοχλημένος. Το ότι τα πράγματα δεν διατηρούνται όπως είναι παραμένει το πιο δύσκολο αποδεκτό. Ξανασκέφτεται εκείνο το δέντρο που ήταν ψηλό σαν πολυκατοικία, και τις ώρες που πέρασε ακουμπισμένος στον κορμό του, θρονιασμένος βασιλικά. Λέει:

«Θα ρωτήσω τον Σαρλ. Ξέρει καλά τους κηπουρούς, τόσα χρόνια που χασομερά στο πάρκο... Έχουμε καιρό να τον δούμε τον Σαρλ. Θα πάω στη γειτονιά του να τον βρω...»

Ο Κικό δεν ακούει πια. Ξεκίνησε έναν μονόλογο, γύρω απ' το αγαπημένο του θέμα: ο Βερνόν έχει χάρισμα. Οι λέξεις που το περιγράφουν είναι σπάνιες. Και, σύμφωνα με τη συλλογιστική του, όλο το πρόβλημα, διότι υπάρχει πρόβλημα, προέρχεται απ' το ότι ο Βερνόν δεν αναλαμβάνει τον ρόλο του.

«Δεν μπορείς να είσαι ηγέτης δίχως να βάλεις την ψυχή σου. Εντάξει, η μέθοδός σου λειτουργεί. Και ο τρόπος που έχεις να κρατιέσαι μακριά απ' τους ανθρώπους κατά τη διάρκεια των συνάξεων σου προσδίδει μια αύρα μυστηρίου. Αυτό είναι σωστή κίνηση. Είναι ενστικτώδες, είναι ωραίο. Αφήνεις ελεύθερο χώρο στη φαντασίωση. Μια μορφή αφήγησης μέσω του κενού. Όσο η βραδιά δεν έχει αρχίσει, κανείς δεν ξέρει ακριβώς τι το τόσο ιδιαίτερο έχει ο μεγάλος Βερνόν Σουμπουτέζ. Οκ, αυξάνει τη γοητεία σου».

Όμως δεν του φαίνεται επαρκές. Ο Βερνόν δεν κάνει ποτέ τίποτε στ' αλήθεια γουστόζικο, όπως να θεραπεύει με τα χέρια του ή να έρχεται σε επαφή με τους νεκρούς ώστε να μιλήσουν στους ζωντανούς σαν να ήταν ένα είδος κοσμικού τηλεφωνητή. Δεν παίρνει τον εαυτό του αρκετά στα σοβαρά. Ο Κικό έχει μεγαλεπήβολα σχέδια. Είναι στη φύση του. Χτυπάει νευρικά το νύχι του στο τραπέζι. Έχει μια καινούργια ιδέα:

«Γνωρίζεις τον Κομφούκιο; Η ιστορία με το δέντρο νομίζω πως θα μας ήταν χρήσιμη... Οι Ρωμαίοι είχαν δια-

τάξει θα ξεριζωθεί το δέντρο κάτω απ' το οποίο κήρυττε ο Κομφούκιος. Το άκουσα στο ραδιόφωνο. Πιστεύω ότι τούτη η υπόθεση με το δέντρο —τι ήταν να δεις, βελανιδιά; ούτε εσύ ξέρεις; Ρώτα τον Σαρλ, αν πας να τον βρεις— μπορεί να συμπεριληφθεί επωφελώς στη δημιουργία του μύθου σου ως προφήτη».

«Κικό, άκουγες πάλι France Culture; Σταμάτα. Σ' το ξανάπαμε. Δεν κάνει καλό συνδυασμό με την κοκαΐνη. Είμαι ντιτζέι, όχι γαμημένος προφήτης».

«Μορφώνομαι, ρεμάλι, μορφώνομαι κι εσύ με προσβάλλεις. Προτίμησαν να ριξουν το δέντρο κάτω απ' το οποίο κήρυττε ο Κομφούκιος, για να τον υποχρεώσουν να φύγει, τόσο μεγάλη ήταν η επιρροή του. . . Εδώ, μάλιστα, υπάρχει μια ιστορία. Θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε έτσι: οι γαλλικές Αρχές, θορυβημένες απ' τη μεγάλη σου δύναμη, διέταξαν να κοπεί το δέντρο κάτω απ' το οποίο καθόσουν. . .»

«Κικό, με ξέρεις, είμαι έτοιμος να χάψω οποιαδήποτε μαλακία, αλλά σε διαβεβαιώνω πως ανάμεσα στον Κομφούκιο κι εμένα, έστω κι αν είχαν ξεριζώσει το δέντρο που ήταν σημαντικό για εκείνον. . . δεν λειτουργεί».

«Θες να μου πεις ότι γνωρίζεις τον Κομφούκιο;»

«Όχι. Μα, ενστικτωδώς, μπορώ να σου εγγυηθώ πως δεν ταιριάζει».

«Ενστικτωδώς. . . Τυπική απάντηση αδαούς. Δεν καταλαβαίνεις πώς δουλεύει, αλλά είσαι ήδη σίγουρος ότι δεν δουλεύει. Το σκέφτηκα καλά, χρειάζεται να διηγηθούμε την ιστορία. Νομίζω πως θα έπρεπε να επικοινωνήσουμε με μια μυθιστοριογράφο. Άρχισα να φτιάχνω μια βραχεία λίστα».

«Σταμάτα το France Culture. Μας έχεις κουράσει όλους μ' αυτό».

Όταν έχει ένα ελεύθερο βράδυ, ο Κικό αγοράζει δύο γραμμάρια κόκας και ακούει podcast σαν τρελός. Γεμίζει σημειωματάρια με εξωφρενικές ιδέες. Τις οποίες θεωρεί, την επομένη, απολύτως λογικές — κι εδώ δεν μιλάει μόνο η κόκα, αλλά η κοινωνική τάξη στην οποία ανήκει: η οποία πιστεύει πως όλα επιτρέπονται, και δεν ανέχεται κανέναν περιορισμό. Έτσι, επιμένει:

«Σκέφτομαι να προσλάβω μια μυθιστοριογράφο, αρκετά προικισμένη για να το μορφοποιήσει, μα όχι υπερβολικά επιτυχημένη, αλλιώς θα κάνει του κεφαλιού της και ύστερα από τρεις μήνες θα μας τα πρήξει με δικές της ιδέες που δεν θα θέλουμε ούτε να τις ακούσουμε».

Η Μαριανά τον διακόπτει, πίνει ήδη την τρίτη κούπα σαμπάνια κι αρχίζει να χαλαρώνει:

«Γιατί προτιμάς κοπέλα; Για περισσότερη ευαισθησία;»

«Ας είμαστε διαυγείς αντί για πολιτικά ορθοί: οι τσαντούχοι άντρες ασχολούνται με άλλα πράγματα... και θα μας κοστίσουν ο κούκος αηδόνι, ενώ μια κοπέλα, της προτείνουμε δύο βασικούς μισθουλάκους και μας δίνει τρία χρόνια απ' τη ζωή της... Έτσι είναι: είστε ντρεσαρισμένες για να φροντίζετε τους άλλους. Πάνε δυο χιλιετίες που γίνεται αυτό, δεν θα σας περάσει απλώς επειδή η Σιμόν είπε ξυπνήστε. Κι έπειτα ας είμαστε ξεκάθαροι, μεταξύ μας είμαστε, δεν χρειάζονται τυπικότητες: ο Βερνόν είναι οπωσδήποτε προφήτης για γκόμενες...»

Το επεξεργάζεται εδώ και μήνες. Σπάει την πλάτη του

σκυμμένος στον υπολογιστή του μελετώντας στη Βικιπαίδεια βιογραφίες προφητών. Εκείνος που δεν διάβασε ποτέ έχει ζαλιστεί με όλα τούτα. Είναι σίγουρος για το σχέδιό του: ο Βερνόν έχει χάρισμα και θα ήταν αρκετό να οργανώσουν καλά την επικοινωνιακή στρατηγική για να μεγαλοουργήσουν. Η Μαριανά αδειάζει την κούπα με τη σαμπάνια της, ο Κικό κρατάει ήδη το δεύτερο μπουκάλι στα χέρια του, πετάει τον φελλό κι αυτή ρωτάει:

«Την ιστορία του Κομφούκιου, πόσους αιώνες μετά τον θάνατό του την έγραψαν; Η δημιουργία ενός προφήτη θέλει χρόνο, έτσι δεν είναι;»

«Επειδή ο Κομφούκιος είναι απλώς ένα παράδειγμα, όπως ο Μωυσής, προφήτες παλιάς κοπής. Όσο πλησιάζεις στην εποχή μας, τόσο πιο γρήγορα τους φτιάχνουν».

«Εννοείς όπως οι Καθηδρικοί που χρειάζονταν δεκαετίες για να υψωθούν, ενώ ένα εμπορικό κέντρο χτίζεται σε τρεις ή τέσσερις μήνες;»

«Ακριδώς αυτό».

«Ποιον σκέφτεσαι ως παράδειγμα πρόσφατου προφήτη;»

«Εκείνον που μας ενδιαφέρει πιο άμεσα: τον Ρον Χάμπαρντ».

Ο Κικό επικαλείται τον ιδρυτή της σαϊεντολογίας με κάθε ευκαιρία, εδώ και μερικούς μήνες. Τούτη τη φορά, δεν φτάνει το France Culture — πρόκειται για μια συζήτηση με τον διπλανό του στο αεροπλάνο κατά τη διάρκεια μιας πτήσης Παρίσι-Λος Άντζελες.

Ο Κικό θεωρεί αξιωματικά ότι αυτό που συγκρατεί τον

Βερνόν απ' το να μπει στ' αλήθεια στον ρόλο του γκουρου είναι ο φόβος ότι πρέπει να είσαι μάρτυρας για να είσαι καλός προφήτης.

Έτσι συνενώνονται οι πρώτοι πιστοί: χρειάζεται μια αδικία. Ιδανικά, ένας τραγικός θάνατος. Αν η ιστορία περιλαμβάνει και λίγο φρικτό βασανισμό, γίνεται ακόμα πιο επιδραστική. Ωστόσο, ο Κικό κατανοεί πως ο Βερνόν προτιμά να αποφύγει το στάδιο όπου οι άνθρωποι τον φτύνουν κατάμουτρα ενώ κουβαλά έναν σταυρό ογδόντα κιλά στην πλάτη του, για να καταλήξει έπειτα με τα πλευρά τρυπημένα, ψυχορραγώντας, και τα χέρια καρφωμένα, πάνω στον ίδιο σταυρό. Αρκεί να δει κανείς σε τι κατάσταση βρίσκεται εξαιτίας ενός πονόδοντου για να συνειδητοποιήσει ότι ο Βερνόν δεν είναι φτιαγμένος για να υποφέρει αξιοπρεπώς. Γι' αυτό ο Χάμπαρντ τού φαίνεται εξαιρετικό αντιπαράδειγμα:

«Κόττερα, γκομενάκια με λευκές φουστίτσες, μετά βίας στην εφηβεία, εκλεκτή κουζίνα... Και ο τύπος ήταν περίπου όπως εσύ, στην αρχή: τον πετυχαίνεις στα τριάντα του και είναι απλώς ένας γαμημένος λούζερ — με όλο τον σεβασμό, αλλά ειλικρινά στα τριάντα σου δεν άξιζες μία. Η ουσιαστική διαφορά, ανάμεσά σας, είναι ότι εκείνος είχε θέληση. Αυτό σου λείπει, Βερνόν. Το ψυχικό σθένος. Πάρε ένα αθλητικό αποτέλεσμα και μην ξεχνάς ποτέ πως το ψυχικό σθένος αντιπροσωπεύει το 80% της επίδοσης. Αν βελτιώσεις το ψυχικό σου σθένος, έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε: οι συνάξεις είναι όλο και πιο απίστευτες. Από τότε που τα δυο κορίτσια απ' το Μπορντό μιζάρισαν τα μπάσα του Μπλιτς για να μπορείς να τα παίζεις συνεχόμενα, αλλάξαμε επίπεδο... Ο Μπλιτς θα είχε γίνει

καλός γκουρού. Ήταν όμορφος, έχουμε εκατοντάδες υπέροχα πορτρέτα του και, κυρίως, πέθανε, μέσα στην οδύνη, τη μοναξιά, διορθώνοντας λίγο την ιστορία θα μιλούσαμε ακόμα και για ξεπεσμό. Είναι τέλειος. Όταν θα συμφωνήσουμε για την επιλογή της μυθιστοριογράφου, προτείνω να της πούμε να τον διατηρήσει στο σκηνικό, να το παρουσιάσει κάπως σαν Ιωάννη Βαπτιστή και Ιησού, καταλαβαίνεις τι εννοώ... Ένα αφήγημα με λεπτές αποχρώσεις, που θα κάνει τον κόσμο να αναρωτιέται μα ποιος είναι ο αληθινός προφήτης;»

«Πάλι France Culture;»

«Όχι, ακούω και Courtoisie... Πρέπει, ωστόσο, να βάλεις την ψυχή σου, φίλε. Το δυναμικό, το ταλέντο, ο ρεαλισμός της υπόθεσης... δεν συνιστούν ούτε το δέκα τοις εκατό της επιτυχίας ενός εγχειρήματος.»

«Σδήςε το ραδιόφωνο, απομακρύνσου απ' τα βιβλία. Βγες να χορέψεις. Αγόρασε μοτοσυκλέτα. Καμία διανοητική εργασία, το ξέρεις κι εσύ τόσο καλά όσο κι εγώ, δεν είναι ο τομέας που προτιμάς...»

Στην κατασκήνωση, ο Κικό δεν είναι ο μόνος που έχει την εντύπωση ότι κάτι τρεμουλιάζει, θα εκραγεί, ότι πρέπει «να κάνουν κάτι μεγάλο». Ορισμένοι θα ήθελαν να μετακομίσουν στο Ντιτρόιτ, άλλοι θα επιθυμούσαν να συγκροτήσουν έναν θίασο τσίρκου, άλλοι επισκέφτηκαν ένα κοινόβιο στην Ιταλία, άλλοι έρχονται απ' την κατάληψη της Νοτρ-Νταμ-ντε-Λαντ... Όλοι έχουν μια ιδέα, για το μέλλον. Εκτός απ' τον Βερνόν, ο οποίος θα προτιμούσε να συνεχίσουν έτσι — ανοργάνωτα, δίχως σταθερή μορφή, δίχως να προβληματίζονται.

Ο γερο-Σαρλ, ο μεθύστακας, σχεδιάζει να γυρίσει μια ταινία. Το σκέφτηκε όταν πήγαν να τους βρουν μερικές συνάδελφοι της Παμελά, οι οποίες τον ξεμάλισαν. Κοριτσόπουλα με φτιαγμένα στήθη, βαμμένα νύχια, που αρχικά τον τρόμαξαν αλλά τελικά αποδείχτηκαν πιο δεκτικές στο χιούμορ και τη φιλοσοφία του απ' ό,τι φανταζόταν. Πανκιά κλεισμένα σε σώματα πλασμάτων της αμαρτίας. Πρότεινε την ιδέα μιας ταινίας για μια ουτοπία: κοπέλες απομονωμένες σε ένα ερημονήσι, περιστοιχισμένες από λευκά κουνέλια και χαριτωμένα μικρά κανίς. . . ιδέα που εκείνες μετέτρεψαν, μέσα σε μία μόνο βραδιά, σε ταινία με ζόμπι. Κι ο Σαρλ άκουσε, άναυδος από θαυμασμό, μία απ' τις κοπέλες να περιγράφει τη σκηνή όπου θα κουτούπωνε το κεφάλι ενός πτώματος με τη βοήθεια ενός τεράστιου μοδ στραπόν.

Όμως δεν ξανάρθε, όπως είχαν συμφωνήσει, να τελειοποιήσει την ουτοπική ιδέα του. Όταν η Μαριανά λέει ότι θα πάει να συναντήσει κάτι φίλες της προς τη Μονμάρτη, και παραπατάει καθώς σηκώνεται επειδή ήπια πολύ, ο Βερνόν σηκώνεται για να τη στηρίξει. Ανακοινώνει πως θα περάσει να δει τον Σαρλ. Θα γυρίσει τα μπαρ της γειτονιάς του, ο γέρος θα είναι σίγουρα κάπου.